

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie

Przewodniczący: SSR Julia Kuciel

Protokolant: Anna Ciechanowicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Pruszczu Gdańskim – Iwony Ratajczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 marca 2016 roku

sprawy **M. P. (1)**, syna J. i M. z domu W., urodzonego (...) w L.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 25 czerwca 2015 roku w miejscowości L. w ruchu lądowym kierował pojazdem marki A. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,61 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz nie stosując się do środka karnego w postaci zakazu kierowania pojazdami mechanicznymi orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku, sygn. akt X K 537/14, tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zb. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w dniu 25 czerwca 2015 roku w miejscowości L. poprzez uderzenie głową w twarz D. L. naruszył jego nietykalność cielesną, tj. o czyn z art. 217 § 1 k.k.

I. oskarżonego **M. P. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia, z tym dodatkowym ustaleniem, że nie stosował się on również do zakazu prowadzenia wszelkimi pojazdami mechanicznymi orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie o sygn. akt X K 608/14, czyn ten kwalifikuje z art. 178a § 1 i 4 k.k. i za to skazuje go, a na mocy art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 37b k.k. i art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 2 (dwóch) lat ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

II. na mocy art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego **M. P. (1)** dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych,

III. na podstawie art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **M. P. (1)** świadczenie pieniężne w kwocie 10 000, 00 złotych (dziesięć tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

IV. oskarżonego **M. P. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikuje z art. 217 § 1 k.k. i za to skazuje go, a na mocy art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20, 00 (dwadzieścia) złotych,

V. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 ze zm.) oraz § 14 ust. 2 pkt 3 i § 16 i § 19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z

urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) oraz § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. M. z Kancelarii Adwokackiej w G. kwotę 516, 60 złotych (pięćset szesnaście złotych i 60/100) brutto tytułem nie uiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu **M. P. (1)** z urzędu,

VI. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4 i ust. 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1649, 59 zł (jeden tysiąc sześćset czterdzieści dziewięć złotych i 59/100), tym kwotę 560, 00 zł (pięćset sześćdziesiąt złotych) tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

Z uwagi na wydanie przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku wyroku z dnia 14 marca 2016 roku w trybie art. 387 k.p.k. uzasadnienie zostało ograniczone jedynie co do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć, stosownie do art. 424 § 3 k.p.k.

M. P. (1) został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 06 października 2014 roku w sprawie o sygn. akt X K 537/14 za czyn z art. 178a § 1 k.k. Wyrokiem tym orzeczono m.in. zakaz prowadzenia przez niego pojazdów mechanicznych na okres 1 roku, który biegł od daty uprawomocnienia się tego orzeczenia, tj. od dnia 14 października 2014 roku do dnia 14 października 2015 roku. M. P. (1) został również skazany wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 21 stycznia 2015 roku w sprawie o sygn. akt X K 608/14 za czyn z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 06 maja 2015 roku. Wyrokiem tym orzeczono m.in. zakaz prowadzenia przez niego pojazdów mechanicznych na okres 4 lat.

dowody: dane o karalności k. 214-215, odpisy wyroków k. 108-109,110-112;

M. P. (1) w dniu 25 czerwca 2015 roku w miejscowości L. w ruchu lądowym kierował pojazdem marki A. (...) o numerze rejestracyjny (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, gdzie pierwsze badanie o godzinie 14.52 wynosiło 0,51 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, drugie przeprowadzone o godz.15.07 - 0,61 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a trzecie o godzinie 15.08 - 0,60 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Następnie, w tym samym dniu i miejscu, M. P. (1) naruszył nietykalność cielesną D. L. w ten sposób, że uderzył go głową w twarz.

dowody: protokół badania trzeźwości k. 5; protokoły oględzin pojazdów k.6-11; protokół oględzin miejsca wypadku drogowego k.12-15, dokumentacja medyczna D. W. (1) k.29, protokół przesłuchania D. W. (2) k.25-26, protokół przesłuchania świadka K. H. k. 76-77; protokół przesłuchania świadka G. R. k.78-79; protokół przesłuchania świadka R. S. k.114-115, protokół przesłuchania świadka T. P. k. 117-118, protokół przesłuchania świadka Ł. H. k. 83-84; protokół przesłuchania D. L. k.35-v, częściowo wyjaśnienia oskarżonego k.43-46, 48-49, 50-51, 133-134; pismo ze Starostwa Powiatowego k.63, opinia sądowo – psychiatryczna k.89-91; dane o karalności k. 86-87,213-215, świadectwo wzorcowania k.211-212; notatka urzędowa k. 1-2; odpisy wyroków k. 108-109,110-112; opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej k.127-129; dokumentacja zdjęciowa k.138-141;

Wyrokiem z dnia 14 marca 2016 roku Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku:

VII. oskarżonego M. P. (1) uznał za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że dniu 25 czerwca 2015 roku w miejscowości L. w ruchu lądowym kierował pojazdem marki A. (...) o numerze rejestracyjny (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,61 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz nie stosując się do środka karnego w postaci zakazu kierowania pojazdami mechanicznymi orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku, sygn. akt X K 537/14, z tym dodatkowym ustaleniem, że nie stosował się on również do zakazu prowadzenia wszelkimi pojazdami mechanicznymi orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie o sygn. akt X

K 608/14, czyn ten zakwalifikował z art. 178a § 1 i 4 k.k. i za to skazał go, a na mocy art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 37b k.k. i art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1 b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 2 (dwóch) lat ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

VIII. na mocy art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. P. (1) dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych,

IX. na podstawie art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. P. (1) świadczenie pieniężne w kwocie 10 000, 00 złotych (dziesięć tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,

X. oskarżonego M. P. (1) uznał za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 25 czerwca 2015 roku w miejscowości L. poprzez uderzenie głową w twarz D. L. naruszył jego nietykalność cielesną, czyn ten zakwalifikował z art. 217 § 1 k.k. i za to skazał go, a na mocy art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny i ustalił wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20, 00 (dwadzieścia) złotych,

XI. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 ze zm.) oraz § 14 ust. 2 pkt 3 i § 16 i § 19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) oraz § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. M. z Kancelarii Adwokackiej w G. kwotę 516, 60 złotych (pięćset szesnaście złotych i 60/100) brutto tytułem nie uiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. P. (1) z urzędu,

XII. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4 i ust. 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1649, 59 zł (jeden tysiąc sześćset czterdzieści dziewięć złotych i 59/100), tym kwotę 560, 00 zł (pięćset sześćdziesiąt złotych) tytułem opłaty.

M. P. (1) ma wykształcenie średnie, jest żonaty, ma na swoim utrzymaniu dwoje dzieci w wieku 7 i 9 lat. Przed osadzeniem prowadził działalność gospodarczą, a jego dochód miesięczny wynosił około 2000 - 3000 złotych netto. Był uprzednio karany.

M. P. (1) został przebadany w toku postępowania przygotowawczego przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy nie stwierdzili, ażeby zachodziły w stosunku do niego okoliczności, o których mowa w art. 31 § 1 i 2 k.k. oraz uznali, że może brać on udział w toczącym się postępowaniu.

dowody: protokół badania trzeźwości k. 5; protokoły oględzin pojazdów k.6-11; protokół oględzin miejsca wypadku drogowego k.12-15, dokumentacja medyczna D. W. (1) k.29, protokół przesłuchania D. W. (2) k.25-26, protokół przesłuchania świadka K. H. k. 76-77; protokół przesłuchania świadka G. R. k.78-79; protokół przesłuchania świadka R. S. k.114-115, protokół przesłuchania świadka T. P. k. 117-118, protokół przesłuchania świadka Ł. H. k. 83-84; protokół przesłuchania D. L. k.35-v, częściowo wyjaśnienia oskarżonego k.43-46, 48-49, 50-51, 133-134; pismo ze Starostwa Powiatowego k.63, opinia sądowo – psychiatryczna k.89-91; dane o karalności k. 86-87213-215, świadectwo wzorcowania k.211-212; notatka urzędowa k. 1-2; odpisy wyroków k. 108-109,110-112; opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej k.127-129; dokumentacja zdjęciowa k.138-141.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów należało przyjąć, iż sprawstwo oraz wina oskarżonego M. P. (1) odnośnie zarzucanych mu czynów nie budziły wątpliwości.

Sąd zważył dalej, iż wydany w stosunku do oskarżonego wyrok zapadł w trybie określonym przez art. 387 § 1 i 2 k.p.k. Zgodnie z przytoczoną normą Sąd może uwzględnić wniosek o wydanie wyroku skazującego, gdy okoliczności popełnienia przestępstwa i wina nie budzą wątpliwości, a cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości; uwzględnienie wniosku jest możliwe jedynie wówczas, gdy nie sprzeciwia się temu prokurator, a także pokrzywdzony należycie powiadomiony o terminie rozprawy oraz pouczony o możliwości zgłoszenia przez oskarżonego takiego wniosku. Wniosek taki może zostać zgłoszony do czasu zakończenia pierwszego przesłuchania wszystkich oskarżonych na rozprawie głównej. W przedmiotowej sprawie warunki, określone powyższymi normami, niewątpliwie zostały spełnione. Oskarżony złożył wniosek w stosownym terminie, okoliczności popełnienia przez niego występku, jak i jego wina - pomimo złożonych w toku rozprawy głównej wyjaśnień - nie budziły wątpliwości Sądu. Nadto, uwzględnieniu powyższego wniosku nie sprzeciwił się Prokurator, który był obecny na rozprawie, oraz pokrzywdzony D. L.. Z tego też względu Sąd stwierdził, iż zachodziły przesłanki formalne dla uwzględnienia złożonego przez oskarżonego wniosku. Warto przy tym zaznaczyć, że w toku rozprawy głównej Sąd, uzależniając uwzględnienie wniosku od dokonania jego modyfikacji, stosownie do art. 387 § 3 k.p.k., wskazał oskarżonemu oraz jego obrońcy na czym polegać będzie kara 2 lat ograniczenia wolności, która miała zostać orzeczona w trybie art. 37b k.k. wraz z karą pozbawienia wolności; podał w szczególności, że owo ograniczenie wolności będzie „zadaną przez Sąd nieodpłatną pracą”. Sąd pouczył także oskarżonego o treści art. 65 § 1 k.k.w., tj. o możliwości zamiany takiej kary ograniczenia wolności, w przypadku jej niewykonywania, na karę pozbawienia wolności. Oskarżony, w obecności swojego obrońcy, zaakceptował powyższe warunki, jak i pozostałe wskazane przez Sąd, w tym środek karny dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, świadczenie pieniężne, a także wysokość kary za drugi z przypisanych mu czynów. Niewątpliwie zatem z oskarżonym uzgodnione zostały w sposób należyty zarówno kary, jak i środki karne. Na marginesie jedynie wskazać należy, że choć w protokole rozprawy nie odnotowano wymiaru w stosunku miesięcznym godzin nieodpłatnej, kontrolowanej pracy, na wykonywanie której zgodził się oskarżony, to Sąd określił ją na najniższym dopuszczalnym przez ustawę poziomie 20 godzin (stosownie do art. 35 § 1 k.k.).

Sąd zważył dalej, iż na gruncie art. 178a § 1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi osoba, która znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Natomiast § 4 artykułu 178a stanowi, iż o ile sprawca czynu, o którym mowa w § 1, był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub 355 § 2 k.k. popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, wówczas podlega on karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Definicję stanu nietrzeźwości dostarcza natomiast art. 115 § 16 k.k. zgodnie z którym zachodzi on wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżony prowadził swój samochód będąc w stanie nietrzeźwości, którego zawartość przekraczała 0,25 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu i wynosiła: w pierwszym badaniu 0,51 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, w drugim badaniu 0,61 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu i w trzecim badaniu 0,60 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu (w treści wyroku omyłkowo wskazano w opisie czynu za aktem oskarżenia wyłącznie drugi pomiar badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu). Nadto, jak wynika z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy był on już uprzednio karany za czyn z art. 178a § 1 k.k., na co wskazuje prawomocny wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku wydany w sprawie o sygn. akt X K 537/14 w dniu 06 października 2014 roku. Co więcej, oskarżony prowadził ów pojazd w stanie nietrzeźwości w okresie obowiązywania zakazów prowadzenia przez niego pojazdów mechanicznych orzeczonych zarówno w w/w wyrokiem wydanym w sprawie X K 537/14, jak i w sprawie o sygn. akt X K 608/14. Niewątpliwie zatem jego zachowanie wyczerpało ustawowe znamiona czynu z art. 178a 1 i 4 k.k., co zostało mu przypisane w wyroku wydanym w przedmiotowej sprawie. Sąd uznał przy tym za konieczną modyfikację czynu przypisanego oskarżonemu w stosunku do tego, który był mu zarzucony poprzez eliminację z jego kwalifikacji prawnej art. 244 k.k., albowiem przepis ten pozostawał wyłączeniem w pozornym

zbiegu z przepisem art. 178a § 4 k.k., który jako znamię przestępstwa wskazuje m.in. prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

W odniesieniu natomiast od art. 217 § 1 k.k., którego to znamiona wypełnia drugi z czynów przypisanych oskarżonemu, Sąd zważył, iż popełnienia go osoba, która uderza człowieka lub w inny sposób narusza jego nietykalność cielesną. Zachowanie oskarżonego, który uderzył pokrzywdzonego D. L. w twarz swoją głową niewątpliwie wyczerpuje znamiona tego występku.

Przechodząc do omówienia zagadnień związanych z wymiarem kary Sąd na początku chciałby wskazać, że oskarżony popełnił przypisane mu czyny w dniu 25 czerwca 2015 roku, a zatem po wejściu w życie w dniu 18 maja 2015 roku przepisów ustawy z dnia 20 marca 2015 roku o zmianie przepisów ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw. Jednakże wyrok w niniejszym postępowaniu zapadł, na co już wskazywano, w dniu 14 marca 2016 roku, a zatem po dacie wejścia w życie z dniem 1 lipca 2015 roku ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny i niektórych innych ustaw. W rezultacie w przedmiotowej sprawie zaistniały dwa stany prawne i konieczne było podjęcie decyzji odnośnie tego, który z nich znajdzie zastosowanie przy orzekaniu wobec oskarżonego. Sąd kierował się w tym względzie treścią art. 4 § 1 k.k. Zgodnie z tą normą jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. (...)ustawy względniejszej", w rozumieniu przepisu art. 4 § 1 k.k., powinno dokonywać się przy tym nie na płaszczyźnie abstrakcyjnej (poprzez porównywanie samej treści ustaw), lecz konkretnej, uwzględniając wszystkie okoliczności popełnionego czynu, biorąc pod uwagę faktyczne konsekwencje prawne, jakie mogą zostać orzeczone wobec sprawcy na podstawie podlegających ocenie ustaw" (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03 lutego 2015 roku, wydany w sprawie o sygn. akt IV KK 294/14). W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie ustawą względniejszą dla oskarżonego M. P. (1) niewątpliwie był kodeks karny w jego brzmieniu po 1 lipca 2015 roku, który przewiduje m.in. możliwość orzeczenia w oparciu o art. 37b tzw. kary mieszanej, a zatem kary pozbawienia wolności i kary ograniczenia wolności bez względu na ustawowe zagrożenie czynu. W uprzednio obowiązującym stanie prawnym, tj. od dnia 18 maja do 30 czerwca 2015 roku takiej możliwości orzekania nie było, co oznaczało, iż oskarżonemu konieczne byłoby wymierzenie w odniesieniu do czynu przypisanego mu w pkt I wyroku wyłącznie kary pozbawienia wolności w wymiarze określonym przez art. 178a § 4 k.k., tj. pomiędzy karą 3 miesięcy a 5 lat pozbawienia wolności. Sąd uznał przy tym, że przepisy art. 69 § 1 k.k. nie mogły mieć wpływu na ocenę względności ustawy, albowiem z przyczyn wskazanych w dalszej części uzasadnienia, norma ta nie mogła znaleźć zastosowania wobec oskarżonego. Z tego też względu Sąd uznał, że obecnie obowiązujące brzmienie przepisów ustawy – Kodeks karny jest względniejsze dla oskarżonego, albowiem pozostałe konsekwencje prawne związane ze skazaniem za czyn z art. 178a § 1 i 4 k.k. – w tym m.in. dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych – musiał zostać orzeczone zarówno w oparciu o ustawę obowiązującą do 30 czerwca 2015 roku, jak i po tej dacie. Przepis art. 42 § 3 k.k., który zobowiązuje Sąd do orzeczenia w/w zakazu, nie zmienił się bowiem od 1 lipca 2015 roku. Nie zmienił się również po 1 lipca 2015 roku zapis dotyczący wysokości orzeczanego wobec sprawcy czynu z art. 178a § 4 k.k. środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego – modyfikacji uległa jedynie numeracja przepisu.

Rozpoczynając rozważania dotyczące wymierzonych oskarżonemu kar Sąd zważył, że miał na uwadze całokształt okoliczności w jakich doszło do popełnienia przez M. P. (1) przypisanych mu czynów oraz rodzaj i charakter naruszonych przez niego norm właściwego zachowania się. Sąd ponadto miał na względzie także dyrektywę wymiaru kary określone w art. 53 k.k., zgodnie z którym sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Przepis ten stanowi również, że wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Natomiast przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu

sąd bierze pod uwagę m. in. sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz inne przesłanki, o których mowa w art. 115 § 2 k.k.

Mając na uwadze ogół przytoczonych okoliczności Sąd uznał, że odpowiednią karą, która spełni względem oskarżonego swoje cele, będzie w odniesieniu do czynu przypisanego mu w pkt I wyroku kara pozbawienia wolności w wysokości 3 miesięcy oraz kara ograniczenia wolności w wysokości 2 lat, polegająca na obowiązku wykonywania przez ten okres nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne, wskazanej przez Sąd, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym. Sąd orzeczenie w tym zakresie wydał na podstawie art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 37b k.k. i art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1 b i § 2 pkt 1 i 3 k.k. i art. 35 § 1 k.k. Natomiast w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt IV wyroku karą sprawiedliwą i właściwą do stopnia społecznej szkodliwości oraz winy oskarżonego, a także okoliczności popełnienia przez niego czynu będzie kara grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 20, 00 (dwadzieścia) złotych każda stawka. Podstawę tego orzeczenia stanowił art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k.

Przechodząc do omówienia kary wymierzonej oskarżonemu w pkt I wyroku Sąd pragnie podkreślić, że wziął pod uwagę fakt, że społeczna szkodliwość popełnionego przez oskarżonego czynu była dość wysoka. Sąd uwzględnił przy wymiarze kary również okoliczności, które przemawiały na niekorzyść oskarżonego, tj. fakt, że wykazał się on rażąco lekceważącym stosunkiem do obowiązujących norm prawnych oraz orzeczeń sądowych. Sąd wziął także pod uwagę uprzednią karalność oskarżonego i poczytał ją na jego niekorzyść. Co więcej, zawartość alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu znacząco przekraczała określone w art. 115 § 16 k.k. granice. M. P. (2) dopuścił się przy tym tego czynu w okresie próby orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie X K 537/14. Ogół wskazanych okoliczności skutkował przyjęciem, iż wymiar kary – przy uwzględnieniu treści art. 37b k.k. – był w pełni zasadny. Wymierzona oskarżonemu kara 3 miesięcy pozbawienia wolności nie jest w ocenie Sądu nadmiernie uciążliwa, natomiast kara ograniczenia wolności pozwoli na normalne funkcjonowanie oskarżonego w warunkach wolności kontrolowanej. Orzeczone kary spełnią w ocenie Sądu cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a jednocześnie zaspokoją społeczne potrzeby poczucia sprawiedliwości – w szczególności uwidoczní, iż lekceważenie norm prawnych związanych z bezpieczeństwem w ruchu drogowym polegające na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości zawsze będzie wiązało się z odpowiednio dostosowaną do wagi tego czynu reakcją karną. Warto przy tym zauważyć, że kara ograniczenia wolności polegająca na świadczeniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy wskazanej przez Sąd została orzeczona w minimalnym wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

W tym miejscu Sąd pragnie podkreślić, że oskarżonemu postawiono wyłącznie zarzut z art. 178a § 1 i 4 k.k. a nie zarzut z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. czy też z art. 86 § 1 k.w., a zatem Sąd w niniejszej sprawie nie był władny badać tego, czy doszło do zdarzenia opisywanego w zeznaniach świadków (kolizji drogowej) i ewentualnie w jakich okolicznościach. W ocenie Sądu prowadzenie rozważań, a następnie dokonanie ustaleń w tym zakresie naruszałoby bowiem dyspozycję art. 14 § 1 k.p.k. i wyrażoną w tym zakresie zasadę skargowości. Sąd, w ramach postępowania prowadzonego przeciwko oskarżonemu o prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości czyniłby bowiem ustalenia odnośnie dokonania przez tego samego oskarżonego naruszenia czynności narządu ciała/rozstroju zdrowia – mimo braku skargi Prokuratora w tym zakresie. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie za okoliczności popełnionego przez oskarżonego czynu należy uznać zawartość alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu, długość przejechanej przez niego drogi, warunki pogodowe itp.

Jednocześnie Sąd doszedł do przekonania, iż brak jest w ustalonych okolicznościach podstaw do zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego na mocy art. 37 b k.k. kary pozbawienia wolności. Sąd zważył, iż zgodnie z treścią art. 69 § 2 k.k. in fine sąd, rozważając możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary, winien rozważyć przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Sąd uwzględnił przy tym tą okoliczność, że kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania winna być traktowana jako ultima ratio i orzekana jedynie wówczas, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić jej celów; jest ona ostatecznością wśród pozostałych środków oddziaływania na sprawcę przestępstwa, której należy unikać, a nie jej nadużywać i wymierzać karę tylko wtedy, gdy inne środki nie spełnią celów postępowania (art. 58 § 1 k.k.) (wyrok

s.apel. w Krakowie z dn. 20.11.2003r., II Aka 06/03, KZS 2004/1/29). Nadto, zgodnie z treścią art. 69 § 4 k.k. warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wobec sprawcy czynu z art. 178a § 4 k.k. może nastąpić w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Co więcej, począwszy od 1 lipca 2015 roku, art. 69 § 1 k.k. stanowi, że Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Mając to na względzie powyższe okoliczności Sąd uznał, że w stosunku do oskarżonego nie zachodzą przesłanki uzasadniające zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary.

Podkreślić należy, iż podstawową przesłanką stosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary jest – oprócz braku wcześniejszego skazania na karę pozbawienia wolności – przekonanie sądu, że zastosowanie tego środka probacyjnego będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobiegnie jego powrotowi do przestępstwa (pozytywna prognoza kryminologiczna). Oskarżony, co wprost wynika ze znajdujących w się w aktach sprawy danych dotyczących jego karalności, był dwukrotnie karany na karę pozbawienia wolności (przepis art. 69 § 1 k.k. w obecnym brzmieniu nie wskazuje, czy chodzi o karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, czy też tzw. karę bezwzględną). Z tego też względu nie może zostać wobec niego orzeczona kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Jednakże, oprócz tejże przesłanki - wprowadzonej do kodeksu karnego 1 lipca 2015 roku – również pozostałe okoliczności, dotyczące osoby oskarżonego, uniemożliwiają uznanie, iż winien wobec niego zostać zastosowany ten środek probacyjny. Oskarżony jest osobą młodą, a mimo tego już karaną na kary pozbawienia wolności i to za czyny popełnione umyślnie, w tym podobne. Pomimo tego ponownie popełnił on przestępstwo polegające na umyślnym naruszeniu obowiązujących norm prawnych; co więcej, czyn za który został skazany w przedmiotowej sprawie został dokonany w wyznaczonym w sprawie o sygn. akt X K 537/14 okresie próby. Powyższe okoliczności, w szczególności zaś lekceważenie przez oskarżonego porządku prawnego pomimo uprzedniej karalności uzasadniają wniosek, iż funkcjonując w warunkach wolności kontrolowanej – nawet pod stosownym nadzorem, zachodzi wysokie prawdopodobieństwo iż popełni on ponownie przestępstwo, a tym samym wykluczają zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary. Nadto, w ocenie Sądu wobec oskarżonego nie zachodzą owe „szczególnie uzasadnione wypadki” umożliwiające zastosowanie tego środka probacyjnego na mocy art. 69 § 4 k.k. Zważyć bowiem należy, iż postawa M. P. (1) oraz dotychczasowy sposób jego życia w żaden sposób nie uzasadniają przekonania, iż kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa. W ocenie Sądu jedynie kara pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym połączona z karą ograniczenia wolności spełnią pokładane w nich cele. M. P. (1) do refleksji nad swoim postępowaniem nie zdołały bowiem skłonić wcześniej orzekane wobec niego kary; nie przyniosły one spodziewanego efektu resocjalizacyjnego, skoro na drogę popełniania przestępstw oskarżony powrócił. W takich warunkach, jedynie kary bezwzględna pozbawienia oraz ograniczenia wolności będą w stanie zapobiec popełnianiu przez oskarżonego w przyszłości kolejnych przestępstw.

Sąd stwierdził również, iż w przedmiotowej sprawie zastosowanie znajdowała norma art. 42 § 3 k.k., obligująca do orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych – z uwagi na popełnienie czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k. Sąd pragnie przy tym podkreślić, iż orzeczenie takiego środka było obowiązkiem Sądu, od którego nie mógł się on uchylić poprzez orzeczenie tego zakazu w innym wymiarze.

Sąd orzekł także, w oparciu o treść art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10 000, 00 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, albowiem oskarżony popełnił jeden z czynów, wymienionych w przepisie art. 43a § 2 k.k. Orzeczenie tego środka karnego było również obligatoryjne w przedmiotowej sprawie, natomiast jego wysokość ustalona została w oparciu o możliwości zarobkowe oskarżonego, a jej wysokość odpowiada najniższej możliwej do orzeczenia kwocie.

Odnosząc się natomiast do przypisanego oskarżonemu w pkt IV wyroku czynu z art. 217 § 1 k.k. Sąd zważył, że zagrożony jest on karą grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do 1 roku. W ocenie Sądu

wystarczającą i sprawiedliwą była kara grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka. W ocenie Sądu, wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna zarówno do stopnia jego zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu. Jest to kara adekwatna do jego przewinienia i jednocześnie wystarczającą dla uświadomienia oskarżonemu naganności jego zachowania. Określają wymiar tej kary Sąd miał natomiast na uwadze dyrektywę określoną w przepisie art. 33 § 1 i 3 k.k., zgodnie z którą ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe; stawka dzienna nie może być niższa od 10 złotych, ani też przekraczać 2.000 złotych. Sąd uwzględnił zatem, w tym przedmiocie z jednej strony, iż oskarżony jest osobą czynną zawodowo i osiągającą dochód wysokości 2000 - 3000 złotych, z drugiej zaś – zobowiązania oskarżonego względem jego dzieci, a związane z koniecznością łożenia środków na jego utrzymanie, i ocenił, iż uzasadnionym jest ustalenie jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 20 złotych.

Sąd orzekł również w przedmiocie kosztów procesu. I tak, na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 ze zm.) oraz § 14 ust. 2 pkt 3 i § 16 i § 19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) oraz § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. M. z Kancelarii Adwokackiej w G. kwotę 516, 60 złotych (pięćset szesnaście złotych i 60/100) brutto tytułem nie uiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. P. (1) z urzędu, albowiem nie zostały one uiszczone przez oskarżonego w całości ani w części. Ponadto, na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4 i ust. 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1649, 59 zł (jeden tysiąc sześćset czterdzieści dziewięć złotych i 59/100), tym kwotę 560, 00 zł (pięćset sześćdziesiąt złotych) tytułem opłaty. Sąd zważył, że w przedmiotowej sprawie nie występowały przesłanki dla odstąpienia od obciążania oskarżonego kosztami procesu w sprawie, albowiem kwestia ta nie została objęta złożonym przez niego w trybie art. 387 § 1 i 2 k.p.k. wnioskiem, a zatem podlegała rozstrzygnięciu na zasadach ogólnych, określonych przepisami art. 626 k.p.k. i następne. Sąd zważył, że oskarżony jest młodym, sprawnym mężczyzną, a zatem nie występują przeszkody, ażeby po opuszczeniu zakładu karnego podjął on zatrudnienie lub działalność gospodarczą i opłacił należności sądowe.